

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **O. K.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č.j. CPR-31113-4/ČJ-2020-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č.j. CPR-31113-4/ČJ-2020-930310-V240 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto

odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020, č.j. KRPA-214974-12/ČJ-2020-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně dále podle § 179 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že na rozdíl od mnoha svých krajanů nevstoupil na území ČR na základě bezvízového styku, ale na základě platného krátkodobého pracovního víza, v České republice vykonával závislou činnost a legitimně zde setrval i po konci platnosti víza s ohledem na usnesení vlády, které prodlužovalo legálnost pobytu všech legitimně pobývajících cizinců až do 16. 7. 2020. Žalobce byl tedy k pobytu na území ČR oprávněn do 16. 7. 2020, chybně si však vyložil usnesení vlády č. 683 ze dne 22. 6. 2020 a domníval se, že je jeho pobyt zachován do 16. 9. 2020, že došlo k automatickému prodloužení jeho krátkodobého pracovního víza, i když ve skutečnosti se tato možnost vázala na prodloužení pracovního poměru, který již žalobci v mezidobí zanikl. V důsledku toho vznikl neoprávněný pobyt žalobce o délce jednoho měsíce, tj. od 17. 7. 2020 do 18. 8. 2020.
3. Namítal, že situace letošního roku je v souvislosti s pandemií koronaviru výjimečná, právní úprava se pružně vyvíjela a byla založena na vládních usneseních, která jsou cizímu státnímu příslušníkovi obtížně přístupná a nejsou publikována v jazykových mutacích. Žalobce se nemohl obrátit ani na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, neboť tento orgán toho času přijímal podněty pouze v písemné formě, zrušil možnost osobní konzultace, a žalobce tak byl nucen čerpat informace pouze z jemu přístupných zdrojů, tj. zejména z cizinecké komunity, kterou se však šířila řada dezinformací, např. že pracovní krátkodobá víza byla prodloužena, avšak již bez dovětku o tom, že je zapotřebí trvání pracovního poměru.
4. Argumentoval tím, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců je vždy potřeba přihlížet k přiměřenosti rozhodnutí, kterou mimo jiné ovlivňuje i závažnost posuzované protiprávnosti, která se logicky odvíjí též od její subjektivní stránky, v daném případě je tato závažnost oslabována neúmyslným jednáním žalobce, který se neorientoval v rychle se měnící právní úpravě a chybně se domníval, že na území ČR pobývá oprávněně.

5. Měl za to, že vzhledem ke krátké době protiprávního stavu (1 měsíc) a vzhledem k výše uvedenému, lze na žalobce působit mírnějším a výchovnějším způsobem dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, v této souvislosti rovněž poukázal na to, že žalobce získával práci v ČR legální prostředky pro obživu své rodiny v domovském státě, není nezbytně nutné ruinit jeho osobní život cestou správního vyhoštění.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Byl přesvědčen, že se dostatečně a přezkoumatelně vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Měl za to, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, napadené i prvostupňové rozhodnutí se dostačujícím způsobem vypořádaly se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tvrzeními žalobce.
9. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Dne 18. 8. 2020 byl při provádění pobytové kontroly hlídkou Policie ČR na adrese Na Slavíkově 10, Praha – Dolní Měcholupy, na základě platného cestovního pasu ztotožněn žalobce. Bylo zjištěno, že má v cestovním pase otisknuté vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 10. 1. 2020, následné výstupní razítko již otisknuté nebylo, dále pak Vízum (CZE) typu C s platností od 10. 1. 2020 do 30. 3. 2020, další vízum nebo oprávnění k pobytu již v pase vylepeno nebylo. Na základě uvedeného vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně a proto byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn. Dne 18. 8. 2020 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobce dne 18. 8. 2020 při svém výsledku do protokolu uvedl, že na území ČR přicestoval dne 10. 1. 2020 za prací, měl pracovní vízum, které však skončilo dne 30. 3. 2020. Je si vědom toho, že se nyní nachází v ČR neoprávněně, v dubnu 2020 mu

skončila též pracovní smlouva, věděl, že z důvodu koronavirové krize byla cizincům prodloužena doba oprávněného pobytu do 16. 7. 2020, jeho manželka do 16. 7. 2020 vycestovala. Žalobce se však domníval, že zde může pobývat do 16. 9. 2020, o jiné oprávnění k pobytu nežádal. Uvedl, že je zdravý, je ženatý a bezdětný, manželka pobývá na Ukrajině, kde má žalobce byt a dva mladší bratry. V ČR nevlastní žádný majetek a nemá zde žádné rodinné, osobní, kulturní, ekonomické ani společenské vazby, není mu známa žádná překážka vycestování, vycestuje dobrovolně, stejně chtěl vycestovat za manželkou, doma má zázemí, nic mu tam nehrozí a vycestuje dobrovolně.

13. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 8. 2020, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále na povinnosti dle ust. § 103 písm. n) téhož zákona, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce v období od 17. 6. 2020 do 18. 8. 2020 pobýval v ČR bez platného oprávnění k pobytu, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, jeho vízum bylo platné od 10. 1. 2020 do 30. 3. 2020, platnost jeho smlouvy o pracovní činnosti skončila v dubnu 2020, žalobce tedy byl oprávněn v ČR pobývat pouze do 16. 7. 2020, a to v souladu se sdělením Ministerstva vnitra ČR, od 17. 7. 2020 do 18. 8. 2020, kdy byl zajištěn, se zdržoval v ČR neoprávněně, čímž naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, aplikoval ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, po zhodnocení všech kritérií v něm uvedených dospěl k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí je přiměřený, neboť žalobce dle svého tvrzení má na Ukrajině manželku, celou rodinu a veškeré zázemí včetně bytu, žádné vazby v ČR nemá, vazby ke svému domovskému státu žalobce zcela nepřerušil a měl v plánu se tam vrátit, neuvedl žádnou překážku, která by mu to v tom bránila. V tomto rámci přihlédl k závažnosti protiprávního jednání, kterou odvozoval od jeho délky, poukázal na to, že žalobce nebyl schopen doložit pracovní smlouvu, na základě které by byl oprávněn v ČR pobývat do 18. 9. 2020, nezaregistroval si svoji adresu pobytu, svůj neoprávněný pobyt nijak neřešil a byl odhalen až při kontrole policejní hlídky. Z uvedeného dovodil, že žalobce pouze vyčkával, zda bude jeho nelegální pobyt zjištěn, protože jeho manželka odcestovala již dne 16. 7. 2020 a svou povinnost splnila. Žalobce si této povinnosti rovněž musel být vědom. Vyšel z toho, že žalobce pochází z bezpečné země původu, přičemž cizinci, kteří vědomě porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod plynoucích z titulu povolení k pobytu. Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, ve prospěch žalobce přičetl to, že se správním orgánem spolupracoval, řádně vypovídal a jednalo se o první porušení zákona o pobytu cizinců, v jeho neprospěch naopak přičetl skutečnost, že jeho jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky a žalobce v ČR nezaregistroval svou adresu pobytu. Dospěl k závěru, že důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byl jednoznačně prokázán.
14. Žalobce podal dne 26. 8. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnil stejné námitky, jako v žalobě.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 12. 11. 2020 shledal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. K námitkám uvedl, že žalobce nijak nerozporuje porušení ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, namítá pouze přiměřenost přijatého opatření, žalobce dané ustanovení jednoznačně porušil tím, že v České republice od 17. 7. 2020 do 18. 8. 2020 pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, otázka zavinění v tom není podstatná. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č.j. 9 As 102/2011-80, dle kterého má správní vyhoštění preventivní povahu, zavinění není třeba prokazovat, naplnění příslušné skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci opuštění území a zakázat mu pobyt po určitou dobu v budoucnu. Z toho dovodil, že osobní pohnutky žalobce nejsou z hlediska uložení přijatého opatření rozhodné. Měl za to, že i po skončení platnosti jeho víza žalobce určité povědomí o podmínkách možného pobytu mít musel, věděl o tom, že cizincům pobývajícím po 12. 3. 2020 oprávněně byl v ČR prodloužen pobyt až do 16. 7. 2020, což byl i případ žalobce, jeho manželka pak do 16. 7. 2020 z ČR vycestovala, nebyl důvod, aby tak neučinil též žalobce, pracovní smlouva mu skončila někdy v dubnu 2020. Pokud byla účelem jeho cesty pracovní činnost, nebyl zde dán již zákonný důvod, aby v ČR nadále setrval. Žalobci nic nebránilo, aby se o možnosti svého dalšího pobytu na území informoval, a to buď na policii, nebo na webových stránkách Ministerstva vnitra ČR, pouze svým vlastním přičiněním se dostal do situace, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění pro neoprávněný pobyt. Zabýval se též posouzením přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti žádné pochybení neshledal. Poukázal na to, že žalobce danou práci vykonával ke svému ekonomickému prospěchu, po ukončení pracovní smlouvy však účel jeho cesty zanikl a žalobce byl povinen vycestovat nejpozději do 16. 7. 2020, stejně jako jeho manželka, pokud chtěl žalobce pracovat v ČR i v budoucnu, měl si počínat tak, aby neporušoval právní předpisy České republiky, za jejichž porušení mu lze uložit správní vyhoštění, skutečnosti uvedené žalobcem nijak nesnižují závažnost jeho jednání. Dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění není nepřiměřeným dopadem do soukromého a rodinného života žalobce, v důsledku toho nebyly splněny zákonné podmínky pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Uloženou dobu 12 měsíců shledal za přiměřenou všem okolnostem daného případu, včetně společenské nebezpečnosti posuzovaného jednání.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí

cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. V dané věci žalobce v období od 17. 7. 2020 do 18. 8. 2020 pobýval v České republice bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce tento skutkový stav nijak nepopírá, tvrdí však, že se chybně domníval, že je oprávněn na území ČR setrvat až do 16. 9. 2020. S ohledem na to by žalobce považoval za dostačující uložení mírnějšího opatření podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
20. K tomu je nezbytné uvést, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
21. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto

ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ K tomu též viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31.

22. Pokud jde o naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že od 17. 7. 2020 do 18. 8. 2020 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, což žalobce žádným způsobem nevyvrací ani nerozporuje. Správní orgány obou stupňů se též podrobně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Vyšly přitom z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy žalobce je zdravý a bezdětný, jeho manželka žije na Ukrajině, kde má žalobce též veškeré další rodinné, osobní i materiální zázemí. Žalobce do České republiky přicestoval pouze krátkodobě za účelem práce, v České republice nemá žádné vazby a ve správním řízení vyjádřil svůj úmysl vrátit se zpět do domovského státu za manželkou. Správní orgány tyto okolnosti zvážily, a to proporcionálně s dalšími kritérii dle ust. 174a zákona o pobytu cizinců, dospěly k závěru, že se o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce nejedná, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a neshledal v něm žádné pochybení.
23. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 35, uvedl: *„Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*

24. Správní orgány obou stupňů se též řádně zabývaly posouzením přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Posoudily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území a od skutečnosti, že žalobce svůj neoprávněný pobyt v ČR nijak neřešil, byl zajištěn až hlídkou Policie ČR, v ČR si nezaregistroval adresu pobytu, na druhou stranu však přihlíděly též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, zohlednily, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, řádně vypovídal a jednalo se o první protiprávní čin spáchaný na území ČR.
25. Pokud jde o údajný omyl žalobce ohledně oprávněnosti jeho pobytu až do 16. 9. 2020, žalovaný správně uvedl, že otázka zavinění či osobních pohnutek žalobce není z hlediska uložení správního vyhoštění rozhodná. Z hlediska subjektivní stránky je však podstatné, že žalobce měl určité povědomí o opatření, dle kterého cizincům, kteří po 12. 3. 2020 pobývali v ČR oprávněně, bylo umožněno setrvat v ČR až do 16. 7. 2020, jak učinila též manželka žalobce. Žalobci nic nebránilo si přesné podmínky oprávněnosti svého pobytu v ČR zjistit, sám žalobce uvádí, že na Ministerstvo vnitra bylo možné se v dané době obrátit prostřednictvím písemného dotazu, žalobce však bez zřejmého důvodu tuto možnost nevyužil. Stejně tak, jak uvádí žalovaný, se žalobce mohl obrátit na policii či zjistit si dané informace na webových stránkách Ministerstva vnitra; v případě jazykových potíží se žalobce mohl obrátit též na zastupitelský úřad svého státu či využít jiné způsoby, aby získal potřebné informace. Žalobce je dospělou svéprávnou osobou, která je jako cizí státní příslušník pobývajícím v České republice povinna informovat se o podmínkách, při jejichž splnění lze v České republice oprávněně pobývat, na čemž nic nemění ani situace související s probíhající pandemií koronaviru. Žalobce však žádné konkrétní pokusy o zjištění těchto informací neučinil a dané informace tak nezjistil, i když k tomu měl dostatečný časový prostor vzhledem k tomu, že jeho pracovní smlouva skončila v dubnu 2020 a možnost cizinců pobývat v ČR byla prodloužena do 16. 7. 2020. Pokud tak žalobce neučinil a spoléhal se na chybné informace od svých krajanů, jde jeho nedbalý přístup k jeho tíži, a musí nést důsledky v podobě uloženého správního vyhoštění. Žalobní námitka tak není důvodná.
26. Stejně tak v posuzovaném případě ekonomické důvody na straně žalobce nejsou důvodem, pro který by nebylo možné mu správní vyhoštění uložit. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019 č.j. 2 Azs 79/2016-39, dle kterého: *“Skutečnost, že stěžovatelova ekonomická situace po návratu do Arménie nemusí být natolik příznivá, jako je tomu v České republice, popř. že pro něj může být složitější nalézt práci, přitom nemůže sama o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění.”* Z toho vyplývá, že ani taková motivace žalobce nemůže být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění.
27. Soud považuje napadené rozhodnutí z hlediska hodnocení zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho přiměřenosti za dostatečně a srozumitelně odůvodněné a přezkoumatelné, soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že uložení správního vyhoštění žalobci lze považovat za přiměřené a adekvátní opatření, přičemž nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Pro

možnost upuštění od správního vyhoštění a uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců zde nebyl zákonný prostor, námitka žalobce je nedůvodná.

28. Z hlediska stanovení délky doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, o trvání 12 měsíců, v poměru v délce neoprávněného pobytu cca 1 měsíc, soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin. Ani v tomto směru tak nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřiměřené.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2021

JUDr. Tomáš Louda
samosoudce